

И дѣдо Гено показа съ голѣмия си черъ прѣстъ Ваня.

— Дѣдо, — обади се Кунито, — ами то нищо не е яло, бе дѣдо.

— Хайде да се прибираме. Неговата добра майка ще му бере грижитѣ.

Ваню нарами единъ пѣнь и влѣзоха въ кѣши. Дѣдо Гено седна край огнището, а до него се изправиха дветѣ деца и го молѣха:

— Дѣдо, харижи ми го!

— На мене, бе дѣденце!

— Чакайте, — рече дѣдо Гено, — да ви кажа азъ една гатанка. Който отъ двама ви я отгатне, нему ще харижа волчето. Кажете ми, кое е онуй рогато и опашато, което кога се родило на четири свирки свирило, кога отрасло цѣлъ свѣтъ обиколило, а кога умрѣло, тогава се наиграло на хоро, колкото му душа иска.

Замислиха се дветѣ деца, чудиха се, но не можеха да отгатнатъ.

— Ха де! — подканяше ги старецътъ.

Но децата мълчаха.

— Видите ли, вие не знаете, а пѣкъ дѣдо ви знае. Туй рогато и опашато е волътъ, бе деца! Когато се роди теленцето и почне да суче, то сякашъ свири на четири свирки. Кога отрасте и трѣгне по нивитѣ, обикаля свѣта. А кога умре, отъ кожата му правятъ царвули и момцитѣ по сватби и хора играятъ съ тѣхъ рженица, доде имъ душа иска. Хайде сега, волчето харизвамъ на Ваня, а дѣдолѣтъ, когато кравата отели друго — то ще бѣде за Кунито!

Ангелъ Каралийчевъ.

